

Fríggjadagur
7. mars 1997

hygg & hoyr

8 síður at
taka úr

Løgfrøðingurin í útvarpinum:

Eg roynni at svara skilliga

- Fleiri ferðir havi eg mælt útvarpinum til at leggja tættin niður, men útvarpið biður meg hvørt ár halda fram, sigur Sigmund Poulsen, sum nú á sætta ári er „løgfrøðingur“ í útvarpinum

RANDI JACOBSEN

Síðan 1992 hevur útvarpið havt „Løgfrøðingin“ sum fastan tætt á vetrarskránni aðru hvørja viku.

Øll árin hevur hesin lögfrøðingur verið Sigmund Poulsen, sum hevur svarað spurningum frá lurtarum.

Tað var útvarpið sjálv, sum heitti á Sigmund um at koma við í hesa sendingina, og ikki var tað av tilvild, at just Sigmund varð spurður. Hann er nevniliga fyrrverandi útvarpsmaður.

Ætlanin var, at sendingin eisini skuldi víðgæva ávís evni, og viðhvørt hevur Sigmund eisini gjøgnumgengið ávísa lógir, men beinanvegin floyndi inn við spurningum frá lurtarum, so tað mesta av tíðini í sendingunum er farin við at svara upp á spurningar.

Einørgrynna av spurningum

Og spurningarnir eru framvegis líka nógvir. Onkuntíð eru 17 spurningar komnir inn ímillum tveir sendingar. So nógvir spurningar klárar Sigmund ikki at avgreiða í eini sending, og tí hevur hann hópin av ósvaraðum spurningum liggjandi.

Eitt árið legði Sigmundur fyrri at greiða frá føroysku jarðarlóggávuini, um bø og hava, grannstevnum og tilíkkum, og síðan hevur hann

alla tíðina fingið eina ørgrynna av spurningum um mark, vetrarbit og annað.

Áhul fyrri jørðini

- Hetta visir, hvussu stóran áhuga spurningar úr nærumhvørvinum hava, sigur Sigmund, sum í seinastu sending valdi at leggja allar tilíkkar spurningar til viks, fyrri at kunna víðgæva onnur sløg av spurningum. Hann hevur liggjandi ein stóran dugna av spurningum um jarðarlóggávuina, og teir spurningarnir verða svaraðir so við og við.

Eitt annað slag av spurningum, sum hann eisini fær nógvir av, eru um arv.

- Tey, sum seta hesar spurningar, halda seg altíð hava veri fyrri órætti. Í grundini er arvalóggávan sera greið, men tað eru ikki øll, sum skilja, at tey ikki kunna arva foreldrini, fyrr enn tey eru deyð. Summi vilja tryggja sær arvin, meðan foreldrini enn eru á lívi, sigur Sigmund.

Veit ikki, hvør spyr

Tá spurningar koma inn til lögfrøðingin, umskrivur útvarpsstjórin teir, og Sigmund fær so nakrar dagar at fyrireika seg til at svara. Sigmund fær ikki at vita, hvør spyr. Tað leggur hann heldur ikki í at vita, tí hann leggur dent á at svara generelt upp á allar spurning-

ar.

Hann hevur varhugan av, at summi sum skriva inn, eru nokkso køn í lögfrøðini, tí tey vísa til dómar. Tá er Sigmund á varðhaldi, at hann ikki verður misbrúktur.

Allir spurningar eru ikki líka væl útgreinaðir, og tað kann vera torført at svara heilt rett, tá Sigmund ikki kennir umstøðurnar. Summar tíðir eru reglurnar eisini so kámar, at illa ber til at svara generelt upp á ein spurning. Onkuntíð hevur hann tí verið noyddur at komið við ískoyti ella rettleiðing til tað, hann áður hevur svarað.

Roynndir í útvarpinum

Sigmund heldur, at tað kemur sær til góðar, at hann hevur fortíð sum útvarpsmaður. Í 10 ár arbeiddi hann sum tíðindamaður í útvarpinum.

Tað visir seg m.a. á tann hátt, at hann ongan løtu gloymir, hvussu neyðugt tað er í eini slíkari sending ikki at brúka fakmál men at tosa skiligt, soleiðis at øll skilja, hvat hann sigur og meinar við.

- Eg má víðgæva, at eg viðhvørt noyðist at gera meg inn á lögfrøðiligar vendingar, at gera neyðsemyjum millum lögfrøðina og at tosa skiligt. Tað gerst ikki við.

- Men vandin við tí er, at

eg svarini onkuntíð verða ov grunn.

Av tí at spurningarnir eru so nógvir, verða ikki allar spurningar svaraðir. Summir eru ógvuliga spesiellir, og metir Sigmund, at spurningurin ikki hevur almennan áhuga, verður spurningurin lagdur til viks, í hvussu er fyribils.

Summir spurningar eru so spesiellir, at teir krevja stóra fyrireiking, sum viðkomandi eigur at fara til advokat við.

Sigmund sigur, at tað er

so javnan, at fólk steðga honum ella ringja til ansara við viðmerkigum til sendingina. Tað er bæði gott og ilt.

Lærir sjálvur

- Men eg fái eitt gott burtúr, og tað er nógv vitan um alt tað vanliga. Tað er so nógv, sum eg havi lisið mær til, tá eg havi fyrireikað meg til at svara upp á onkran spurning, og tað kemur mangan væl við at hava tað paratvitanina.

Fortíðin sum útvarpsmaður

ur kemur eisini Sigmundi væl við á tann hátt, at hann ikki ræðist mikrofonina. Hann er ikki bundin av handriti, men kann improvisera.

- Eg havi ofta mælt útvarpinum til at leggja tættin niður, um ikki eina tíð, men útvarpið biður meg aftur á hvørjum ári. So leingi sum eingin annar lögfrøðingur vil avloysa, haldi eg fram. Teir mongu spurningarnir prógva, at sendingin hevur lurtaravirði, heldur Sigmund.